

CATALUNYA
GROP N.R.

J. A SACO 415
SANTIAGO DE CUBA

BUTLLETI D' INFORMACIO CATALANA

NUMERO 27

PUBLICACIÓ DEL "CATALUNYA" GROP N. R.

GENER 15. 1942

CRONICA

Va transcorrent el temps i els catalans, poc a poc, ens anem apropant a una definició clara de la nostra voluntat nacional. Tot ens hi obliga cada dia més. Es cert que encara hi ha por d'emprar la paraula **independència**, que la expressa ben clarament, i es recorre a mots imprecisos que obliguen a dir un grapat de coses que no farien cap falta d'altra manera. Però és que a molts catalans els espanta la claredat. Creuen que aquesta perjudicaria l'obra del nostra deslliurament, quan és tot el contrari. En alguns, no cal dubtar-ho, és manca de convicció. En la majoria, però, es la reminiscència dels segles passats en l'esclavitud que han deixat una empremta molt profunda en el nostre caràcter. De vegades és l'adherència a aquest sistema polític d'influenciar a Espanya a favor nostre. Fracassat i tot, encara pugna per perpetuar-se en les presents circumstàncies quan tanta falta ens fa precisar la nostra voluntat i raonar el nostre dret; proclamar-ho als quatre vents amb decidida voluntat i segurs de la justícia de la nostra causa.

Els pocs que encara diuen **cridaners** i **estridents** als qui proclamen, sense embuts, que no hi ha, ni pot haver-hi, altra solució que la **independència**, no s'han adonat que en contradir-ho dilueixen el patriotisme dels catalans i completen l'obra d'assimilació espanyola. Quan es proclamava que erem lliures i no ho erem i es deia que se'ns havia fet justícia i era mentida, es tractava d'acomodar el patriotisme català a una política espanyolitzant. Ara, com abans o pitjor encara, desviar el nacionalisme català de la seva ruta, deturar-lo o retrassar la seva solució definitiva, no és certament fer obra catalana. Es servir els interessos d'Espanya.

L'experiència ens ha demostrat quant inútil és cercar solucions parcials que ens coliquen en una situació d'inferioritat política i ens impossibilita per resoldre els nostres problemes interns a la nostra manera.

La reacció patriòtica dels catalans feia creure que la unanimitat es produiria espontàniament. No era lògic esperar que a l'hora d'haver d'ordenar-ho tot i revisar les

tàctiques polítiques que tan rotundament havien fracassat, sorgissin els pusil·lànimes, sota l'aparença de savis prudents, a coaccionar aquesta explosió patriòtica que ben conduïda representa una força impossible de vèncer. S'ha volgut com deixar la porta oberta a possibles enteses i s'han adduit raons internacionals per no haver de passar per la vergonya de confessar públicament que es creia encara en possibles solucions espanyoles.

Doncs bé, els espanyols els hi donen la resposta. No hi ha altre nacionalisme que l'espanyol. Sota el signe de la democràcia es declaren furiosament unitaris. Es impossible sostroure's a la tutela centralista. Catalunya que ho sàpiga! No pot esperar altra cosa que concessions humiliants, fórmules inestables sempre, perquè a la suprema conveniència de l'Estat Espanyol el mateix pot ésser perturbador una innovació social que un simple problema burocràtic. Hem d'estar sota la seva voluntat en disposició de deixar-nos abatre quan els seus governants, que no sempre seran els mateixos, ho dictin.

Les característiques nacionals que reclamen absoluta llibertat d'acció per a que pugui ésser fructífera una obra de llibertat, pels espanyols, és una vana il·lusió que ens fem. Ells asseguruen que això és invocar una superioritat racial, condemnable. I en condemnar-ho proclamen la seva indiscutible superioritat racial.

Espanya segueix éssent unitària per instint. Que ho compreguin els utòpics que en aquest cas no són els partidaris de la independència sinó els que acostumaven a dir que tocaven de peus a terra. No hi pot haver solució. No els ho diem nosaltres; aquesta vegada els ho diuen ells. Que es desenganyin els defensors de la Constitució del 31 i els que somniaven en uns acords que li donguessin flexibilitat per a que hi tingués una solució decent el nostre problema nacional. Espanya no hi entén res amb tot això. Ni referendums, ni auto-determinacions no hi valen res perquè el seu instint és més fort que tot això. La llibertat que ells s'imaginaven es com aquella dels temps de